

Sygn. akt I C 626/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2017 roku w C.

sprawy

z powództwa M. K. (1)

przeciwko S. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego S. B. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 1.609,00 zł (słownie: jeden tysiąc sześćset dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,
2. zasądza od pozwanego S. B. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 681,00 zł (słownie: sześćset osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów procesu,
3. nakazuje pobrać od pozwanego S. B. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Człuchowie kwotę 150,00 zł (słownie: sto pięćdziesiąt złotych) tytułem nieopłaconych kosztów sądowych

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 626/16

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda M. K. (1) wniósł przeciwko pozwanemu S. B. o zapłatę kwoty 1609 zł z ustawowymi odsetkami od 16.06.2015 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu z tytułu naprawienia szkody wyrządzonej powodowi przez pozwanego czynem niedozwolonym w dniu 3.08.2014 r. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że pozwany pobił powoda i wrzucił jego rzeczy do jeziora N. w okolicach W. C. w wyniku czego doszło do zalania i uszkodzenia telefonu komórkowego powoda o wartości 1330 zł oraz utratę obuwia o wartości 279 zł. Pozwany został wezwany do naprawienia szkody i zapłatę odszkodowania jednak ten nie naprawił szkody zgodnie z przepisem art. 415 k.c.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, iż 3.08.2014 r. doszło do incydentu z

jego udziałem, podczas którego wspólnie z kolegą wrzucił do jeziora odzież powoda, w której z pewnością nie było telefonu komórkowego, który powinien być wyczuwalny. Pozwany nie wrzucił do jeziora obuwia powoda. Prokuratura Rejonowa w Warszawie sygn. akt Ds. 1115/14 umorzyła postępowanie z powodu braku znamion czynu zabronionego. Pozwany zakwestionował też wysokość dochodzonego odszkodowania. Wskazany przez powoda telefon można kupić za pośrednictwem Internetu za kwotę od 250 zł do 450 zł.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 3 sierpnia 2014 roku M. K. (1) wraz z S. M. oraz z grupą znajomych przebywali na plaży nad jeziorem N. położonym niedaleko miejscowości W.. W trakcie pobytu w/w nad jeziorem nieopodal ich miejsca plażowania przebywali S. B. i M. K. (2) wraz z grupą swoich znajomych. Kiedy M. K. (1) wraz ze znajomymi oddalili się z miejsca plażowania na pobliskie wzniesienie S. B. wrzucił ich ubrania do jeziora. Zachowanie w/w wywołało scysję pomiędzy nimi, a M. K. (1) i S. M., którzy najszybciej zbieli ze wzniesienia. Wynikiem tej scysji były ciosy zadane przez S. B. M. K. (1) oraz wzajemna szarpanina między nimi, a także wymiana ciosów pomiędzy S. M. a M. K. (2). Ponadto po zdarzeniu ustalono, iż na skutek zalania uszkodzeniu uległ telefon komórkowy marki H. One M. K. (1), który znajdował się w kieszeni jego odzieży przed wrzuceniem jej do wody oraz w jeziorze zagubił się jego sandał marki E..

(dowód: akta Prokuratury Rejonowej w Człuchowie Ds. 1115/14, zeznania świadka A. Ł. k.89v-90 od 00:44:07 do 00:50:41, S.M. k.89 od 00:28:31 do 00:32:27).

Na skutek wrzucenia przez pozwanego do jeziora rzeczy powoda w dniu 3 sierpnia 2014 roku zalaniu uległa płyta główna wyświetlacza (...) nowego trzymiesięcznego telefonu komórkowego marki H. (...) nr (...) nr seryjny (...), którego koszt naprawy wynosił 1330,05 zł

(dowód: wycena kosztu naprawy k. 9 a, , zeznania świadka A. Ł. k.89v-90 od 00:44:07 do 00:50:41).

W wyniku wrzucenia przez pozwanego do jeziora rzeczy powoda zagubił się w wodzie jeden sandał marki E. zakupiony przez powoda 5.07.2014 r. za kwotę 279 zł.

(dowód: paragon zakupu k.9a, , zeznania świadka A. Ł. k.89v-90 od 00:44:07 do 00:50:41).

Pełnomocnik powoda pismem z 3.06.2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1609 zł w terminie do dnia 15.06.2015 r. tytułem odszkodowania.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.9).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego odszkodowania za szkodę polegającą na bezprawnym zniszczeniu telefonu i obuwia wskutek wrzucenia jego rzeczy do jeziora w dniu 3.08.2014 r.

Tak dookreślona podstawa faktyczna roszczeń wskazuje na konieczność dokonania oceny prawnej przedstawianych stanów faktycznych w oparciu o reżim odpowiedzialności deliktowej. Podstawy odpowiedzialności deliktowej ujęte są w art. 415 k.c. , zgodnie z którym kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Dla zaistnienia odpowiedzialności z tytułu deliktów konieczne jest zawsze współistnienie trzech przesłanek: powstania szkody – rozumianej jako uszczerbek w dobrach prawem chronionych osoby pokrzywdzonej, wystąpienie zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem i szkodą. Zdarzenia, z którymi ustawa łączy obowiązek naprawienia szkody uregulowane są różnie, w zależności od tego czy dotyczą one czynów własnych, czynów cudzych, wyrządzone szkody przez rzeczy czy działanie siły przyrody, przy czym zdarzenia te są jednoznaczne z przyczyną sprawczą szkody tylko w odniesieniu do odpowiedzialności za wyrządzenie szkody czynem własnym, a przy odpowiedzialności za cudze

czynny występuje sprawca bezpośredni oraz pośredni, który w razie zaistnienia określonych okoliczności odpowiada za skutki zaistnienia przyczyny sprawczej szkody. Zdarzenia które rodziły własną odpowiedzialność odszkodowawczą polegają – zgodnie z art. 415 k.c. – na zawinionym, bezprawnym zachowaniu sprawcy szkody. Jeżeli przy tym między zdarzeniem a powstałą szkodą istnieje normalny związek przyczynowy, sprawca winien naprawić powstałą szkodę.

Podstawowe znaczenie dla możliwości przypisania sprawcy szkody odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na art. 415 k.c. ma zatem określenie zdarzenia, za które podmiotowi przypisywana jest odpowiedzialność (czyn sprawcy). Czynnem tym może być działanie, jak i zaniechanie, a za bezprawne należy kwalifikować czyny zakazane przez przepisy prawne, bez względu na ich źródła, mające charakter abstrakcyjny, nakładające powszechny obowiązek określonego zachowania, a więc nakazując lub zakazując generalnie oznaczonym podmiotom określonych zachowań w określonych sytuacjach. Za bezprawne uznaje się także zachowania sprzeczne z zasadami współżycia społecznego albo dobrymi obyczajami, a więc normami moralnymi powszechnie akceptowanymi w całym społeczeństwie lub grupie społecznej. Działanie (zaniechanie) sprawcy musi być przy tym zawinione. Przez winę rozumieć zaś należy możliwość postawienia danej osobie zarzutu, że nie zachowała się prawidłowo (tj. zgodnie z prawem i zasadami współżycia społecznego), chociaż mogła i powinna tak się zachować. Innymi słowy, że w konkretnej sytuacji dopuściła się ona nagannej decyzji odnoszącej się do podjętego przez niego bezprawnego czynu. Takie ujmowanie winy stanowi konsekwencję posługiwania się na gruncie prawa cywilnego kategoriami analogicznymi do pojęcia winy w prawie karnym, a jednocześnie dominacji koncepcji normatywnej winy (por. B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, Wina jako podstawa..., s. 88; Z. Radwański, Zobowiązania..., s. 198; W. Czachórski, Zobowiązania..., s. 204; Z. Banaszczyk (w:) Kodeks..., s. 1215).

Zgodnie z regułami wynikającymi z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. na powodzie ciąży w procesie cywilnym obowiązek udowodnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego.

W ocenie sądu jasne, logiczne i konsekwentne zeznania świadka A. Ł. (2) wskazujące na okoliczność, iż to pozwany w dniu 3.08.2014 r. wrzucił rzeczy powoda do jeziora N. w okolicach Wierchowca C., w wyniku czego doszło do zalania i uszkodzenia telefonu komórkowego powoda oraz utraty obuwiu zasługują na wiarę tym bardziej, iż znajdują pełne potwierdzenie w materiale dowodowym zebranym w toku postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Rejonową w Człuchowie sygn. akt Ds. 1115/14.

Odpowiedzialności cywilnej pozwanego nie niweczy okoliczność umorzenia dochodzenia o czyn z art. 288 § 1 k.k. wobec braku umyślności pozwanego co do zniszczenia telefonu powoda i jego sandałów, bowiem zniszczenie rzeczy lub ich uszkodzenie w wyniku lekkomyślności stanowi delikt cywilny i rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie przepisu art. 415 k.c.

Ponadto źródło bezprawności w rozumieniu art. 415 k.c. nie musi tkwić w naruszeniu przepisów prawa bowiem wystarczy stwierdzenie, że zachowanie sprawcy było obiektywnie nieprawidłowe, co w konsekwencji doprowadziło do wyrządzenia szkody.

Zdaniem sądu zachowanie pozwanego polegające na wrzuceniu rzeczy powoda do jeziora, wraz z telefonem w dniu 3.08.2014 r. było bezprawne i stanowiło czyn niedozwolony, który swym pojęciem obejmuje również czyny i zdarzenia niezależne od woli ludzkiej np. umyślności. Zatem odpowiedzialności pozwanego nie niweczy okoliczność, iż nie chciał zniszczyć telefonu i sandałów lub nie wiedział, iż w wrzucanych rzeczach do jeziora znajduje się telefon komórkowy powoda, lub że może zagubić się w jeziorze jeden z sandałów.

Stosownie z kolei do dyspozycji art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Cytowany przepis wyraża obowiązującą w polskim prawie cywilnym zasadę pełnego odszkodowania, w myśl której, naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Wysokość kwoty stanowiącej kompensatę za poniesioną szkodę uzależniona jest od wielkości poniesionego uszczerbku. Jak wskazuje się w

orzecznictwie, uszczerbek wyznaczony zostaje w wyniku różnicy powstałej między rzeczywistym stanem dóbr poszkodowanego a stanem hipotetycznym, który by istniał, gdyby do owego zdarzenia nie doszło (tak m.in. SN wyrokach: z dnia 6 lutego 2013 r., I PK 102/12; z dnia 15 kwietnia 2010 r., II CSK 544/09 oraz z dnia 14 stycznia 2005 r., III CK 193/04).

Normalnym skutkiem wrzucenia przez powoda do jeziora rzeczy powoda a wraz z nimi telefonu było jego zalanie i uszkodzenie. Również zwykłym skutkiem wrzucenia przez pozwanego do wody sandałów powoda było zaginięcie jednego z nich.

W wyniku uszkodzenia telefonu i utraty jednego sandała na skutek wrzucenia ich do jeziora pozwany wyrządził konkretną szkodę w mieniu powoda w postaci rzeczywistej straty (damnum emergens).

Powód w toku postępowania wyceną naprawy telefonu H. (...) 7 801n i paragonem za zakup obuwia z 5.07.2014 r. wykazał wysokość poniesionej szkody.

Zdaniem sądu pozwany wydrukami z serwisu (...) nie podważył wysokości szkody wykazanej przez powoda, bowiem jak wynika z niezakwestionowanych twierdzeń powoda telefon był nowy, trzymiesięczny kupiony w galerii w S. za kwotę 1700 zł i wyrównaniem szkody powoda nie może być zakup w serwisie internetowym jakiegokolwiek telefonu tej samej marki i niewiadomego pochodzenia, o niepewnym stanie technicznym a tym bardziej używanego.

Ponadto wartość tego modelu (...) 08.2014 r., była wyższa, niż po upływie ponad dwóch lat tj. na dzień wydruku z portalu (...) 14.10.2016 r. z uwagi na postęp technologiczny w branży telefonii komórkowych.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 415 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1609 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia upływu terminu zapłaty wynikającego z wezwania pozwanego do zapłaty.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., przyjmując, że do niezbędnych kosztów po stronie powoda należą: opłata od pozwu w kwocie 81 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 zł na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1347).

Sąd też ma mocy przepisu art. 98¹ k.p.c. i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości wynagrodzenia i podlegających zwrotowi wydatków mediatora w postępowaniu cywilnym z 20.06.2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 921), nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa 150 zł tytułem wypłaconych kosztów postępowania mediacyjnego.